

— Вотъ шёлкаван платяи, ноть и кольца являтьсѣ, и брошкѣ, и бруссклеты.

Усѣ покачалъ еиъ ей, у чѣмъ вѣнчатиѣ.

А етѣиъ етораниъ ходитъ и усѣ индбираниъ, што вѣиъ пока-
зываниъ: платяи, кольца. Позабралъ усѣ, и вѣиъ¹⁾ ихъ выпра-
важдитъ.

И етѣиъ етораниъ прииелъ съ ими вмѣстѣ. Вѣиъ етѣиъ упи-
рѣтъ ихъ,—и инвулъ яблѣчка, гартъ:

Лити, яблѣчка, выеако, ра ступишѣ, зомля, широко!

И выиелъ онъ аттыи, и прииелъ и лѣгъ на етарошку.

Приходють ани. И гаваритъ царевна на иво:

— Што шъ ты спитъ, елуживай? Стала, тахъ-та караву-
лишъ? Пагадаи, я нанани екажу!

Прииелъ къ царю етѣиъ етораниъ. Царъ еуеаииваниъ:

— Ну, какъ, елуживай,—укаравулишъ?

Укаравулишъ, ваше великое императирства!

Ну, гартъ, идѣ шъ ты билъ?

Равкавалъ онъ царю, показалъ усѣ предмѣты. Царъ уди-
вилѣи.

Тада призвали царевну,—дочирѣ. Царъ иѣ взялъ, къ кон-
ному хросту привизалъ, но палю разматалъ.

Апрѣль 1901 года.

5. Сказка про царя Дадона.

Былъ царъ Дадонъ. И свѣталъ онъ дочъ у караѣ. А у
караѣ было три дочирѣ: воласъ у воласъ, голасъ у голасъ и
ростъ у ростъ. Приходилъ етава царѣ еовѣтникъ—думчѣиъ-гат-
чѣиъ. Приходилъ онъ къ етаму караѣу еватѣиъ дочъ.

Етаршѣиъ дочъ гаварила: „Кабы минѣ царѣ уеиъ замунъ,
я пѣиъ всѣ царство нитачкай приадѣла²⁾“. А еспреднѣиъ гаваритъ:
„Ееиъ бѣиъ уеиъ минѣ царѣ замунъ, я пѣиъ адной просвирай все
царство пракармила“. А меньшѣиъ гаваритъ: „Я пѣиъ, гартъ, три
брюха енасила,—еѣиъ еиъновъ радила: ручки,—ношки на калѣиъ-
па вѣиъ волатѣиъ, на лбу звизда, на затылку мѣеиъ“.

Потому... думчѣиъ-гатчѣиъ етѣиъ всѣ дѣла елывиалъ, што какаѣ
дочъ гаварилъ; а ивалъ вѣиъ ни знатъ, какаѣ меньшѣиъ, какаѣ
етаршѣиъ, потому ани голасъ у голасъ, воласъ у воласъ, ростъ
у ростъ—нивалъ ихъ узнатъ.

Приходитъ къ еосудирю думчѣиъ-гатчѣиъ и гаваритъ:

Адна гаваритъ: я все царство нитачкой приадѣиъну; а
другѣиъ гаваритъ: я все царство адной просвирай пракармлю; а

¹⁾ „Заклятый мужикъ“.

²⁾ Вар.: „нитачкай аишмла“.